

# Advent: 18 de Desembre

**Text de l'Evangelí ( Mt 1,18-24): I la generació de Jesucrist fou així: Maria, la seva mare, estant esposada amb Josep, abans de viure junts es trobà que havia concebut en el seu ventre per obra de l'Esperit Sant.**

**Josep, el seu espòs, que era just i no la volia infamar, va decidir repudiar-la en secret. Mentre pensava en aquestes coses, se li aparegué en somnis un àngel del Senyor, i li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de rebre Maria com a la teva esposa, ja que el que ha estat engendrat en ella és obra de l'Esperit Sant. Infantarà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà el seu poble dels seus pecats».**

**Tot això s'esdevingué a fi que es complís allò que havia estat anunciat pel Senyor per mitjà del profeta, quan diu: «Heus aquí que la verge concebrà i infantarà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel» -que vol dir: Déu amb nosaltres.**

**Així que Josep es despertà del somni, feu tal com li havia manat l'àngel del Senyor, i rebé la seva esposa.**

© Albada Editorial / evangeli.net

---

***«Josep, fill de David, no tinguis por de rebre Maria com a la teva esposa»***

Mn. Antoni CAROL i Hostench  
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, la litúrgia de la paraula ens convida a considerar el meravellós exemple de sant Josep. Ell fou extraordinàriament sacrificat i delicat amb la seva promesa Maria.

No hi ha dubte que ambdós eren persones excel·lents, enamorats entre ells com cap altra parella. Però, alhora, cal reconèixer que l'Altíssim volgué que llur amor esponsalici travessés circumstàncies molt exigents.

Ha escrit el Papa Joan Pau II que «el cristianisme és la sorpresa d'un Déu que s'ha posat a favor de la seva criatura». De fet, ha estat Ell qui ha pres la “iniciativa”: per a venir a aquest món no ha esperat a que féssim mèrits. Amb tot, Ell proposa la seva iniciativa, no la imposa: gairebé —diríem— Déu ens demana “permís”. A Santa Maria se li proposà —no se li imposà!— la vocació de Mare de Déu: «Ell, que havia tingut el poder de crear-ho tot a partir del no-res, va negar-se a refer el que havia estat profanat si no hi concorria Maria» (Sant Anselm).

Però Déu, no solament ens demana permís, sinó també contribució amb els seus plans, i contribució heroica. I així fou en el cas de Maria i Josep. En concret, el Nen Jesús necessità uns pares. Més encara: necessità l'heroisme dels seus pares, que varen haver d'esforçar-se molt per a defensar la vida del “petit Redemptor”.

El que és ben bonic és que Maria revelà molt pocs detalls del seu infantament: un fet tan emblemàtic és relatat amb només dos versets (cf. Lc 2,6-7). En canvi, fou més explícita en parlar de la delicadesa que el seu espòs Josep tingué amb Ella. El fet fou que «abans de viure junts es trobà que havia concebut en el seu ventre per obra de l'Esperit Sant» (Mt 1,19), i per tal de no córrer el risc d'infamar-la, Josep hauria preferit desaparèixer discretament i renunciar al seu amor (circumstància que el desafavoria socialment). Així, abans que hagués estat promulgada la llei de la caritat, sant Josep ja la practicà: Maria (i el tracte just amb ella) fou la seva llei.

## *Pensaments per a l'Evangelí d'avui*

•

«Ecoltares, Verge Santíssima, que concebràs i donaràs a llum a un fill; vas sentir que no serà per obra d'home, sinó per obra de l'Esperit Sant. Mira que l'àngel espera la teva resposta. Es

posa entre les teves mans el preu de la nostra salvació; de seguida serem lliurats si ho acceptes»  
(Sant Bernat)

- 

«Deixem-nos “contagiar” pel silenci de sant Josep. Ens és molt necessari! En aquest temps de preparació per al Nadal conreem el recolliment interior» (Benet XVI)

- 

«Les narracions evangèliques entenen la concepció virginal com una obra divina que ultrapassa tota comprensió i tota possibilitat humanes: ‘El que ha estat engendrat en ella és certament obra de l’Esperit Sant’, diu l’àngel a Josep, referint-se a Maria, la seva promesa (Mt 1,20). L’Església hi veu el compliment de l’anunci profètic d’Isaïes: ‘Vet aquí que la Verge concebrà i infantarà un fill’ (Is 7,14)» (Catecisme de l’Església Catòlica, n° 497)